Der Elgar och Renar till tusendetal
I skogarna wistas så gerna. Gud etc.

7.

Från öster och wester i Dahlmännernas bo,
Man kommer och der så beskåda,
Bäd' Lima och Malung och Äppelbo,
Tillika med Järna, Nås, Floda. Gud etc.

8.

Guds Ande i Nordlanden hwilar nu sig,
Ja långst upp i werldenes ända,
Wår Himmelske Fader wi rope till dig:
Du wärdes wår Nåd till oß sända. Gud etc.

9.

Allt detta blef sattadt en Midsommarsdag,
På Mora-måns nöjsamma ängar,
Wid Utmelands by med lust och behag,
Bland blomstrande grönskande sårgar,
Gud glädje och styrke de män, som der bo,
Wid Elswom, på berg och i dalom.

Fahlun, J. F. Åkerblums Boktryckeri, 1862.

GS 584

Twänne nya och mycket roskna

Wisor,

Den Första:

Att Bränwinet sällan har gjordt något godt, etc.

Författad af en erfaren Norrlänning.

Den Andra:

Om sommaren sköna när marken hon gläds, etc.

Författad af några muntra Wemgossar.

Säljes hos Daniel Kruhs i Fahlun.
Tryckeriboden wid Stortorget.

Priset 2 rdr. Bco.

Och brorsdöttar berätas med blott skymtert. Ja der blir man fnarligen mogen.

12.

Ofta gumbrade worfter ja ej nämna fan Gwad
ombe, som med bränwinet timar. Wland höga och
lägga, så qwinna som man Göraftas od hör, upp-
ränkes all skam. Det är om den fatten jag tänar.

13.

När jag efterträdter gwad bränwin har gjort,
Gom mennigans lif wäl förtorta: Så, säg jag själf
ej berätta det fort, Dock har jag goß mig och
goß andra förhort, Att dram i bränwin är borta.

14.

Dyllige fryter man allehårdes på Mraf obetri-
wade dåter, Gom mer äldra bränwin än gröla fitt
lif. De gemma jrmt wistas i tråtor och fif, De
gåo sin ub så förfläda.

15.

Gå berättar, på banfar af allehanda slag, Wäl
mannamåter, så ock på bater, Ja, bränwin förtärs i
skamma lag, Och bert man sinner sit skerka berjag,
Gråt det tåger sina rätsåter.

16.

Dryckenter upps ock sjukrät ger jag rum, Och
sjukdomen effter jag gifwer. Hon har gramm
sjuka så mängen förmåner Och lagt på bränwin
så mängen pocum. Jag gemåt nr mig sjunga
berätter.

17.

Gå berättar, på banfar af allehanda slag, Wäl
mannamåter, så ock på bater, Ja, bränwin förtärs i
skamma lag, Och bert man sinner sit skerka berjag,
Gråt det tåger sina rätsåter.

18.

Gant är wäl att bränwinet nå'n gång ger lif,
Om man berömd rätt hushållerar; Ty bert lär sin-
nas en prefrrwarip, Gom skunbom betar och själper
wäl lif, Så bocorn det sjelf erbinrar.

19.

Ty nå'n gång ett manlag upplifwas hjärtat, lik-
rättade i strig och i fare. Ja dimen sjömannen på
brufande hjäf, Så bäljerna hjetan gå under i qwal,
Wen bränwinet hjälper bock till fnarer.

20.

Upp lufligt att lefwa på sä'na salas, Ser mån-
sjap, så bränwinet tråla och sjunga. Mi bränwin och ät be
ikrnäjba sig gör: Om Bacchus de sjunga, att själlan
man hör Wå'n sjuhmare ton skån berg tunga.

21.

Wäldignade bet hjus hjwarsli upfrtrjet är, Wäl-
sjäbbade hjusjoll mäd hjeter; Wen trädtum, ber sjwor-
bom och brycrnsjap är, Sjämja upprätter och allting
sjärär Wäd ubtrat af sjwerbom och ebre.

22.

Ettre sjärdt sig på sin sjera mark, Så gåra
och de sjyckerbjalar. De sjrysta i höjmod, i prägt
och i pract; Wen sjuhligen sommer allt bet i sjer-
ät, Gem eßras på Betsala alter.

Den Andra:

Om sommaren sköna när marken hon gläds,
Wid Dala twå Elfwarne wida,
Från Tuna och strand, till Gagnemåns nås,
Hur sagert det är då att rida.
Gud glädje och styrke de mån, som der bo
Wid elfwom, på berg och i dalom.

2.

Der hörs en förnöjelig näktergalssång
Och djuren i lunderna gånga,
Wid Åhl ut med land, på sjö och på strand,
Om wårtiden leka så många. Gud etc.

3.

Wid Leksand möter man Siljanom,
Den sjö sig så wida utsprider,
I fyra de delar som löpa rundt om
Men österut Rättwiken wrider Gud etc.

4.

Från Rättwik och Ohre man färdas också
Till Mora-måns nöjsamma stränder,
Dit upp ifrån Fahlun de Handelsmän gå,
Så sjöleds som ock uppå landen. Gud etc.

5.

Der hafwer wår sol formerat en Ö,
Som Siljan så kärligt omfamnar.
Der tusentals Fiskar der lemna sin frö,
I gräsrika wikar och hammar. Gud etc.

6.

Från Wenjan och Orsa till Elfwenes dal,
Och så öfwer bergen till Särna,

Den Första:

Att Bränwinet sällan har gjordt något godt, Det will jag i wisan utföra; Men mången har blifwit till spe och till spott, Och det är hwar drinkares säkraste lott, Det skall ni emsider så höra.

2.

Bewis utaf skriften wäl mången kan få, Och daglig erfarenhet lärer: Att mången af bränwinet usling får gå, Båd sjuklig och slarwig, från topp ned till tå, Och flera krankheter dem tårer.

3.

Christ gifwe! att alla besinnade sig, Och toge sig tidigt tillwara. Med Guds hjelp jag tänker att omwända mig, Att jag måtte komma till bättringens stig, Och undfly all sylleris snara.

4.

Den som har den lusten att supa sig full, Han syndar mot alla budorden. Han är om sig sjelf och sitt hus icke huld, Han dricker till deß han raglar omkull, Men har icke bröd uppå borden.

5.

En fördömlig synd är med allt fylleri, Derutaf bedrifs många laster Med swerdom och slagsmål, otukt, horeri, Och flera skälmstycken, dertill tjufweri, På land och i stad utaf gastar.

24.

Simpelt jag förtiener, men wälmet är bet. Ske sjuklighuset är det en sprägel. Gaff jag hvit som anbra för bränwin bragder, Och sklat wäfst lifliner saff andra jag lär; Det blir min enfaldiga regel!

25.

Ellamka ej i bitt sammete qwal När du fnerst med bättre Fan fribba, Tregenem att du alltat bränwinets fqual, Som bortefar mengder till ruinerbetal Och fatt bygb och ära på fiba.

26.

Det bränwinet mån gång, i tring och på gaf — Det spermant intagaet — till nytta; Så tro ej du tringer och fegler i qwaf Om du gör till pläger all' ilder hina flag på angen, all' brutar i Sprita.

27.

Det fann färlet till Nlafa och Bar, — Ihwar mäfta, — fränunf Gnb och hans Enbe Gon, fem big irätter från ljubnes gam, Blest trolaff du mill ifrån anfonas flam; Så tagar all lufta en ähbe.

Den Första:

1.

Att Bränwinet sällan har gjordt något godt, Det will jag i wisan utföra; Men mången har blifwit till spe och till spott, Och det är hwar drinkares säkraste lott, Det skall ni emsider så höra.

2.

Bewis utaf skriften wäl mången kan få, Och daglig erfarenhet lärer: Att mången af bränwinet usling får gå, Båd sjuklig och slarwig, från topp ned till tå, Och flera krankheter dem tårer.

3.

Christ gifwe! att alla besinnade sig, Och toge sig tidigt tillwara. Med Guds hjelp jag tänker att omwända mig, Att jag måtte komma till bättringens stig, Och undfly all sylleris snara.

4.

Den som har den lusten att supa sig full, Han syndar mot alla budorden. Han är om sig sjelf och sitt hus icke huld, Han dricker till deß han raglar omkull, Men har icke bröd uppå borden.

5.

En fördömlig synd är med allt fylleri, Derutaf bedrifs många laster Med swerdom och slagsmål, otukt, horeri, Och flera skälmstycken, dertill tjufweri, På land och i stad utaf gastar.

6.

Skremitrade fjerner man ofta nog fer: Hå fro-
gar om Bordus man finnger. Ja, Gnafarne förja,
men fatan hon fer Ångörtna hemma förbittrade de.
Ad du fjrnbaderna få tunger.

7.

Gå langre tillbafa så finner man fer: Hur
mar det i gamla reflamenter? En Blood, en Lorch,
Jeolefernes med fer, Om hwilka man läser hur
de fallit ner J det fjer omtalta eländet.

8.

Hör till mi elgubbar! — jag er fäga må, Som
fitten mid frögarrborden: Er lappade armbåge
hwilar berpå; Mäd hand under find, tobaksbipan
edfä, J fitten med högljudda orden.

9.

Dag tänfer för er fätta upp en tabell, Hur
Gud på labaten blir bytab: Der Gud har fin
fjerta har fan fitt fapell, Sit gör den fom blifwit en
fjäfetis träl. Dag mmar på fragen — den fjrtan.

10.

Stringlöpande barter af Boiarrpaef, Schwäll-
ga lögnarr anbar, De fronga fig bränwin, tillfa
tobaf, Hör alla cbygbar be hjrna gob imaf, De
bry fig ej om hwart bet hjemmar.

11.

Sämfärdige mennifjer ledabe till Af tillfäge
bofwar på fragen. Derwid är ej annat än berdägert.